

Les paraules de Pau Riba, duen una certa nostàlgia al recordar aquells temps. Ells s'ho van perdre com una autèntica revolució. Eren èpoques en que havien decidit canviar-ho tot, trencar totes les estructures. Van viure al moment, sense pensar amb un futur. "En aquell moment creia que es tractava de reventar una sèrie de parets. Ara veig que darrera havíem de tenir una sèrie de paletes per aixecar-ne d'altres".

Tots tenim al cap una imatge molt emborratjada de Pau Riba, però aquesta postura era la que ell havia escollit per fer-la servir con a punt de partida de la seva lluita.

EL MEU AVI ERA UN PASSOTA

Al parlar-nos de la seva gent i la seva època ens diu: "La nostra generació, els que ara tenim 35 - 40 anys, som la generació frontissa, la generació del canvi, canvi d'estructures mentals".

Pau Riba neix el 7 d'agost de 1948 casualment a Ciutat de Mallorca. Viu tota la seva infantesa a Barcelona en un àtic del carrer Modolell. Enmig d'una família de vuit germans. Nét de Carles Riba i Clementina Arderiu -Poetes representatius de la Cultura catalana-, aquest fet al contrari del que sempre s'ha dit o s'ha cregut, no ha implicat una influència excessiva a la seva trajectòria tant musical com social.

El pes que tenia ser nét d'en Carles Riba, no arribava mes enllà que del fet d'associar el seu nom el del seu avi "...Per part del meu avi no venia massa influència, perquè el meu avi passava de tot. Era un passota a la seva manera, això dels nets a ell li relliscava (...) M'ha marcat perquè et marca".

A la pregunta de si musicarà els poemes del seu avi ens diu: "Hi havia una època que ho duia de cap, i és probable que un dia ho faci...".

ENTRE PROGRE I RETRO

Al llarg de la conversa els ulls de Pau Riba han sigut el lligam entre ell i nosaltres; els seus ulls són escrutadors. El mateix passa en les seves actuacions. Tothom es sent mirat, s'estableix una estreta relació entre cantant i públic. La seva veu és tranquil·la i esquerada.

Dalt de l'escenari Pau Riba té dues facetes, dues formes d'expressarse. És pot trobar acompanyat de Toti Soler, fent una espècie de cerimònia íntima entre ells i el públic. O bé dins d'un macro-muntatge entre sons estridents, una colla de músics i unes quantes veus femenines. Però tant l'una com l'altra, són un vehicle per donar una imatge en certa mida preparada d'ell mateix. El que varia entre els dos espectacles és el tipus de música. Com ell mateix ens diu: "A mi m'encanta poder cantar per cinquanta persones acompanyat pel Toti en una espècie de cerimònia íntima, acústica i tradicional on preval el bon gust i la professionalitat i tota una sèrie de coses maques. I també m'agrada sortir davant de dues-centes mil persones amb una bronca electrònica on ningú pugui dir ni piu, que per molt que protestin no se'ls senti, que m'hagin de tirar llaunes perquè jo me'n enteri si hi estan o no d'acord, on faig una música fàcil simple i adolzenada".

Segons com, aquestes dues postures semblen respondre a una incongruència, a dos extrems oposats. Quan se li planteja aquesta dicotomia, ens respon amb un somriure un tant irònic. "Buena, és que jo sóc un esquizofrènic institucionalitzat. M'agrada i llavors jo sempre estic dividit entre lo progre i lo retro, entre lo elèctric i lo acústic, entre lo macro i lo micro i no conseguixo decidir-me ni per l'un ni per l'altre".

Ja mai sabreu què hi ha de cert en el que dic ni mai sabreu si sóc sincer i sencer del tot i si sóc part carapartit de fraudulent partitura

Pau Riba amb les seves cançons ens dona a conèixer una sèrie de situacions que s'escapen en certa mida de la realitat. La cançó per a ell ha d'estar lligada totalment a la realitat social i la contraposa a la comercial, la cançó feta pel consum. "Cançó comercial, és com un sabater que fa sabates".

Quan ell ens parla de les seves cançons ens diu: "Jo sempre he sigut bastant adicte a la tradició provensal, on el misatge està amagat per un joc de paraules. Sempre hi ha una segona o tercera lectura i si t'hi fixes encara en pots trobar una quarta i més". Cada cop més, com ens diu ell intenta que la seva cançó sigui una poesia.

DEMOCRÀCIA PODER MAJORIES

Ell té un compromís clar cara els seus fills i alhora es sent compromés davant la gent i ens ho explica dient: "Jo em sento una persona compromesa, he insinuat tota una sèrie de coses i d'alguna manera crec que tinc que acabar-les d'especificar i aclarir, no?".

Els seus plantejaments polítics el porten a unes afirmacions rotundes i al mateix temps molt pensades: quan opina sobre la democràcia ens diu: "...poder de majories, lògicament el nivell intel·lectual baixa fins un estatus mitjà, un estatus que no serà ni el més burro, ni el més intel·ligent. D'aquesta manera s'han carregat el poder de les ments preclares. La Cultura (...) està qualitativament regressant i s'està extenent quantitativament. Ja no es permet ser analfabet, quan ser alfabet o analfabet no té res a veure amb el grau d'intel·ligència ni amb la qualitat de les idees de l'individu". Té unes idees polítiques molt seves, pensa que el ser de dretes o d'esquerres és un error fatal, és el gran error de la nostra societat.

Quan li demanen sobre les seves perspectives cara a un futur ens comenta amb la mateixa tranquil·litat, amb el mateix to de veu, que d'aquí a tres anys espera haver consolidat el seu treball. "Tard o d'hora treuré un llibre, una novel·la, més tard sortirà una història amb la M^a. del Mar Bonet. Tard o d'hora tindrè un espectacle que estic montant i tot això no és més que un principi. Espero que amb aquestes primeres embranzides aconseguiré treure tot el que tinc en els caixons".

...Avui en dia sí, crec en una moral, crec en la religió, crec en l'ètica i crec en l'estètica". Pau Riba ja no és aquell "enfant terrible"

perquè tinc la fe rompuda i el meu cap carbura en và; el meu cos es precipita en la negrura de l'espai...

VOLS EL CARNET DE CONDUÏR ET RECOMANEM

AUTO ESCOLA ESTUDI·3

Plaça de les Olles, 1, 1.er

GRANOLLERS

